

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: Z.V., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupena: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12.2.2015, č.j. KrÚ 9162/2015/ODSH/13,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), v platném znění. Tohoto správního deliktu se dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla registrační značky „X“, tovární značky Seat, jednala v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť dne 26.3.2014 před 14:00 hodin, v Pardubicích, na Čechově nábřeží, poblíž

domu číslo popisné 515 nezjištěný řidič uvedené vozidlo zaparkoval a neuhradil parkovné za stání, přestože je uvedený úsek označen dopravní značkou č. IP 13c, parkoviště a parkovacím automatem. Za tento delikt jí byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení. V žalobě uplatnila následující žalobní body:

Žalované rozhodnutí je nezákonné, když žalobce byl v řízení zastoupen obecným zmocněncem P.K., nar. „X“, bytem „X“, který požádal správní orgán o doručování písemností na e-mail obecny@zastupce.eu a správní orgán zmocněnci žádnou písemnost na tuto adresu nedoručil. Vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ve věci mělo být konáno ústní jednání a předvolání k ústnímu jednání nebylo zmocněnci žalobce doručeno. Nebylo mu doručeno ani vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Zmocněnci žalobce nebylo doručeno rozhodnutí, žalobce byl krácen na svém právu na dvouinstančnost řízení. Žalobce nebyl vyzván k odstranění vady, odvolání bylo podáno v blanketní formě. Správní orgán nevyzval žalobce jako provozovatele vozidla, k úhradě určené částky ve smyslu ust. § 125h odst. 1 silničního zákona. Správní orgán se nesnažil zjistit, kdo byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku, neboť vůbec nepředvolal jeho provozovatele k podání vysvětlení. U jednání soudu dne 18.11.2015 pak zástupce žalobkyně namítl, že žalované rozhodnutí je nicotné, když nebylo podepsáno oprávněnou osobou. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci z žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal v řízení vedeném dle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím a skutkovým závěrům:

Ze správního spisu vyplývá, že na základě oznámení o přestupku Městské policie Pardubice (čl. 1 – 4 správního spisu) se měl uvedeného přestupku dopustit L.V., bytem „X“, toho správní orgán prvního stupně vyzval k podání vysvětlení, na které bylo reagováno zástupcem zmíněného údajného přestupce – řidiče zmíněného vozidla, který měl dle tvrzení žalobkyně spáchat výše uvedený přestupek, K.S., (podání, e-mail se zaručeným elektronickým podpisem K.S. – čl. 10 – 15 správního spisu), přičemž toto podání obsahovalo sdělení, že jmenovaný údajný řidič, tj. L.V., se rozhodl odepřít výpověď, neboť by tak vystavil sebe nebo osobu blízkou riziku stíhání za přestupek. Správní orgán prvního stupně postupoval správně, když na základě uvedeného vyjádření L.V. jako údajného řidiče, resp. jeho zástupce K.S., věc odložil, protože žalobkyní označený řidič odmítl sdělit informace, když **odepřel výpověď a tím zmařil možnost identifikace skutečné osoby řidiče (srov. rozsudek NSS ze dne 11.12.2014, č.j. 3As 7/2014-21), a proto bylo na místě aplikovat objektivní odpovědnost žalobkyně jako provozovatele zmíněného vozidla.** V této souvislosti **nebyl povinen správní orgán prvního stupně zasílat výzvu k úhradě určené částky dle § 125h odst. 1 silničního zákona a správní orgán byl oprávněn zahájit řízení o zmíněném správním deliktu, když podmínky pro jeho zahájení splněny byly.** V této souvislosti obdobný případ řešil již **Nejvyšší správní soud**, který dospěl k závěru, že pro zahájení řízení o předmětném správním deliktu bez zaslání uvedené výzvy k určené částky (§ 125h odst. 1 silničního zákona) mimo jiné postačuje, když *„sice neexistuje tak vysoký*

*standard pravděpodobnosti o tom, kdo byl řidičem vozidla, jako v prvním případě (tj. když je totožnost řidiče známa v případě, kdy řidič vozidla strážníky policie zjištěn přímo ve vozidle a nepanují pochybnosti o tom, že vozidlo skutečně řídil, pozn. krajského soudu), z podkladů pro zahájení řízení o přestupku však vyplývají **indicie důvodně nasvědčující tomu, že vozidlo řídila určitá osoba** (totožnost řidiče vozidla je, resp. není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku“ – srov. rozsudek NSS ze dne 26.11.2014, č.j. 1As 131/2014-45. V této souvislosti je nutné konstatovat, že není pravdou, jak žalobce tvrdil v žalobě, že se správní orgán „nesnažil zjistit“, kdo byl řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Tomuto „zjišťování“ **v podstatě zabránil sám žalobce tím, že označil jako údajného řidiče osobu (L.V.), který odepřel vypovídat.** To už je však problémem žalobce, jaké osobě svěří řízení svého vozidla a musí přitom počítat i s tím, že taková osoba se může dopustit přestupku a v případě, že bude o něm zahájeno řízení, že tato osoba odepře vypovídat a vzniknou tak zákonné předpoklady pro vznik odpovědnosti žalobce jako provozovatele tohoto vozidla za zmíněný správní delikt. V dané věci se o takový případ jednalo, když z podkladů pro zahájení řízení o přestupku – oznámení přestupku od Městské policie Pardubice, vyplývala pravděpodobnost toho, že L.V. byl řidičem tohoto vozidla, tedy zde existovala indicie důvodně nasvědčující tomu, že vozidlo řídila určitá osoba (srov. výše citovaný judikát NSS). Dále ze správního spisu vyplývá, že v řízení o správním deliktu doručoval správní orgán prvního stupně písemnosti zástupci žalobce **P.K.**, avšak tento obecný zmocněnec, známý již dostatečně z rozhodovací praxe nejen správních orgánů ale i podepsaného soudu a i Nejvyššího správního soudu svým účelovým a obstrukčním jednáním, sám zmařil doručování elektronickou cestou. Jak žalobce uvedl a žalovaný to nepopírá, **zástupce žalobce P.K. požádal o doručování písemností na e-mail obecny@zastupce.eu.** Aby bylo na tuto e-mailovou adresu tomuto obecnému zmocněnci P.K. možné vůbec doručovat zákonným způsobem v souladu s platnou právní úpravou, tedy s právními účinky takového doručování, tak by musel existovat základní předpoklad pro doručování na tuto adresu, tj. to, že P.K. by disponoval **kvalifikovaným certifikátem vydaným příslušnou certifikační autoritou, tj. musel by tyto zprávy potvrzovat zaručeným elektronickým podpisem na základě takového certifikátu.** Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že zmocněnec P.K. používá různé e-mailové adresy zcela **účelově s obstrukčními cíli.** Nejprve se jedná o takovou adresu, pro kterou má vydán „*důvěryhodnou certifikační autoritou*“ kvalifikovaný certifikát, jak tvrdil v žalobě, podané ve věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52A 65/2014, avšak poté požaduje zaslání písemností správního orgánu elektronicky na el. adresu, pro kterou však dle poznatku krajského soudu z vlastní další rozhodovací činnosti (sp. zn. 52A 115/2014) **takový certifikát vydán nemá,** a to konkrétně k již zmíněné předmětné el. adrese, kterou ostatně uvedl žalobce i v žalobě (tj. obecny@zastupce.eu), takže zprávy zaslané mu správním orgánem prvního stupně nemohl potvrzovat zaručeným elektronickým podpisem. Tuto skutečnost zjistil krajský soud z vyjádření všech v ČR působících certifikačních autorit, tj. Post Signum ze dne 5.5.2015, První certifikační autorita, a.s. ze dne 22.6.2015 a eIdentity ze dne 19.6.2015, které si soud ve věci, sp. zn. 52A 115/2014, vyžádal, přičemž těmito vyjádřeními založenými na čl. 31,32 a 33 provedl soud důkaz při jednání a doplnil tak v souladu s principem plné jurisdikce skutkový stav věci V tom případě **nemohl P.K. ani písemnosti zasílané mu datovými zprávami, resp. jejich převzetí, potvrzovat ve smyslu ust. § 19 odst. 8 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“)** svým uznávaným elektronickým podpisem, takže se nejednalo o platnou el. adresu, na kterou se **správní orgán nebyl ani povinen se pokusit doručovat a byl oprávněn doručovat písemnosti tak, jako by tento zmocněnec jako adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu).** Lze jistě přisvědčit tvrzení*

zástupce žalobce u tohoto jednání, že P.K. by mohl potvrdit přijetí el. zprávy z jiné e-mailové adresy, se zaručeným el. podpisem. Dokonce zástupce žalobce sdělil, že by se tak stalo a P.K. by potvrdil přijetí el. zprávy z jiné el. adresy se zaručeným el. podpisem. K tomu netřeba vyslýchat P.K. jako svědka, jak zástupce žalobce navrhoval. **Nevysvětlil soudu (dokonce to ani netvrdil!), že by tak činil v zájmu urychlení přestupkového řízení, kdy by bylo možné takový postup případně doložit a prokázat. Pokud však ani ze spisu nevyplývá žádná skutečnost svědčící o tom, že by takový postup (sdělení správnímu orgánu více el. adres, jedné dokonce s diakritickým znaménkem) zvolil zmocněnec žalobce za účelem urychlení řízení, tak správnímu orgánu automaticky nevznikla povinnost doručovat mu na jeho el. adresu a ani mu nevznikla povinnost mu sdělovat, že mu na el. adresu elektronicky písemnosti zasílat nebude. Takový postup může zvolit správní orgán jen v případě, že by došlo k urychlení řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu).** Pokud by takový závěr neobstál, tak je třeba připomenout, že zvolený postup P.K. nebyl náhodný, ale sloužil nikoliv k urychlení řízení, ale k jeho zpomalení, což již je jednáním in fraudem legis, kdy je účelově s obstrukčními cíli využívaná právní úprava a takové jednání právní ochrany nepoživá. O tom, že tuto „el. adresu“ sdělil zmocněnec K. správnímu orgánu zcela účelově, s obstrukčním úmyslem, spočívajícím ve znemožnění přijímání datových zpráv odesílaných mu správnímu orgánem, tedy i uvedeného potvrzení dle § 19 odst. 8 správního řádu, nemá krajský soud vzhledem k výše a k níže uvedeným skutečnostem popisujících zkušenosti s takovým jednáním této osoby nejen ze strany správních orgánů a soudů, tedy i podepsaného krajského soudu, ale i NSS (viz argumentace dále), žádných pochyb. **Proč by ostatně P.K. sděloval správnímu orgánu takovou adresu, ke které uvedený certifikát neměl, určitě ne proto, aby tím přispěl k urychlení řízení - srov. § 19 odst. 3 správního řádu (pokud ano, tak by to muselo vyplývat z konkrétních okolností, navíc ani sám žalobce takové v žalobě neuvedl a nejsou patrné ani ze správního spisu).** Vzhledem k jeho zkušenostem, kdy nezastupoval v těchto věcech poprvé, přičemž bohatě využíval účelových a obstrukčních postupů (viz dále), má soud účel jeho jednání za zcela jasný, tj. znemožnit přijímání datových zpráv a později namítat nedostatky v doručování ze strany správního orgánu a domáhat se prostřednictvím žaloby nikoliv náhodou podané advokátem Mgr. Topolem zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

Navíc podle nejnovější judikatury NSS povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004 není absolutní a „*jestliže písemnost nelze z objektivních technických důvodů, které zjevně nejsou dočasného či nahodilého charakteru, vůbec odeslat (zde emailová adresa zástupce účastníka v přestupkovém řízení obsahující diakritická znaménka), je možné doručit písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8, 9 správního řádu)*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015-26). I v dané věci obsahoval el. adresa zmocněnce žalobce diakritická znaménka. Zároveň nelze vyslovit ani podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemností ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná. I samotná volba této el. adresy s diakritickým znaménkem dle názoru krajského soudu totiž nebyla náhodná. Jistě, i takovou adresu si lze zvolit, ale proč potom k ní neměl P.K. vydán kvalifikovaný certifikát (jak bylo uvedeným dokazováním zjištěno) a proč by zaslání potvrzení o doručení datové zprávy učinil z jiné el. adresy, za účelem urychlení řízení? Nikoliv, naopak, on moc dobře ví, že

na el. adresu s diakritickým znaménkem se správním orgánům nedaří doručovat (viz cit. rozsudek NSS).

V neposlední řadě je nutné poukázat na skutečnost, že na takové **doručování nemá účastník správního řízení podle platné právní úpravy žádný zákonný nárok**, a lze takto doručovat elektronickou cestou zejména pouze v případě, jestliže to může přispět **k urychlení řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu)**. Pokud tedy v dané věci bylo zcela zřejmé, že zmíněnému účelově a obstrukčně jednajícímu zmocněnci žalobce P.K. nelze doručovat tak, že by to přispělo k urychlení řízení, ba právě by takový způsob doručování přispěl naopak ke zpomalení řízení, tak správní orgán byl oprávněn doručovat P.K. tak, jako by o doručování na zmíněnou elektronickou adresu nepožádal, aniž by byl povinen tuto skutečnost P.K. sdělovat (jednání in fraudem legis nepožívá právní ochrany, viz dále). A o tom, že P.K. jedná jako obecný zmocněnec při zastupování řidičů v přestupkových řízeních a provozovatelů vozidel v řízeních o takovém správním deliktu účelově a obstrukčně, přičemž tato skutečnost je dostatečně známá i správním orgánům, nemá soud žádných pochybností. Ostatně to vyplývá i z judikatury NSS (srov. rozsudek NSS z 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46 a zejména rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46 vydaný v obdobné věci). Kdyby to nestačilo k posouzení jeho jednání, uvádí soud dále:

Jak je známo krajskému soudu z vlastní rozhodovací činnosti, **P.K. udává, např. správním orgánům, adresy pro doručování vedené v centrální evidenci obyvatel tak, že není možné na tyto adresy doručovat**, např. Santa Cruz de Tenerife či v Panamě (např. ve věci vedené podepsaným soudem pod sp. zn. 52A 65/2014), přičemž zároveň je krajskému soudu z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp. zn. 52A 60/2014, 52A 30/2014, 52A 32/2014, 52A 80/2014) známo, že v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát Mgr. Topol, zastupuje nikoliv náhodou v obdobných věcech, kdy jmenovaný P.K. patří k účelově jednajícím zmocněncům žalobců v přestupkových věcech (ostatně s tím se již setkal i NSS, který v rozsudku ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uvedl, že „není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií účelového charakteru sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát“). Skutečnost, že P.K. jako údajný řidič, má uvedenou v Centrální evidenci obyvatel jako **doručovací adresu již výše zmíněnou na Tenerife**, čímž se snaží zmařit doručování písemností správních orgánů, je rovněž známa i NSS a krajský soud tuto skutečnost vyhodnotil v rozsudku ze dne 31.3.2015, sp. zn. 51A 3/2014 takto: „*Měl-li proto zmocněnec P.K. v době doručování rozhodnutí v informačním systému evidence obyvatel Ministerstva vnitra uvedenou jako doručnou adresu Santa Cruz de Tenerife, tak jej již jen z tohoto důvodu nemohlo rozumně napadnout, že by mu tam měla být doručována orgány veřejné správy českého státu úřední korespondence, u níž se předpokládá „právní moc“. Něco takového vylučuje samotná povaha věci, a pokud se tak někdy někde stalo, tak se to snad již nebude opakovat pro naprostou kontraproduktivnost ve směru k vedenému správní řízení. Smyslem zmíněného postupu, zakotvujícího možnost (nikoliv povinnost) správního orgánu doručovat písemnosti na adresu sdělenou účastníkem řízení, je zájem na urychlení řízení. Je proto naprosto logické, že v tom případě by bylo doručování písemností do ciziny, o Kanárských ostrovech či Panamě, v nichž si zmocněnec P.K. označil v evidenci obyvatel své doručné adresy, v rozporu se zájmem na urychlení řízení*“. Jde naopak evidentně o součást procesní obstrukční účelové strategie, kterou zná v případě P.K. nejen nadepsaný krajský soud ze své úřední činnosti, ale je známa již i Nejvyššímu

správnímu soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61 nebo ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70).

V případě P.K. a jeho bratra J.K. je jejich obstrukční, účelová a zdržovací taktika obvyklá a známá nejen podepsanému soudu, ale jak soud již uvedl, dokonce i **Nejvyššímu správnímu soudu** (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61). Pro P.K. a jeho bratra J.K. je typické, že patří k řadě **účelově jednajících zmocněnců žalobců (K.S., M.V., M.J. atd.)**, kdy není náhodou, že žaloby podává vždy v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát Mgr. Topol. Například ve věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 87/2013 krajský soud v rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52 A 87/2013-39, dospěl k závěru o zneužití práva zmocněncem P.K., který sdělil jako doručovací adresu v přestupkovém řízení správnímu orgánu v Santa Cruz de Tenerife (když adresu na Tenerife a ještě v Panamě si nechal zapsat jako doručovací adresu v Centrální evidenci obyvatel, aby pak mohl tyto adresy účelově s obstrukčními cíli využívat ve správních řízeních), přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70. Navíc nelze nechat bez povšimnutí skutečnost, že P.K. používá různé e-mailové adresy zcela účelově, s obstrukčními cíli. Nejprve se jedná o takovou adresu, pro kterou má vydán „*důvěryhodnou certifikační autoritou*“ kvalifikovaný certifikát, jak je tvrzeno v žalobě (PostSignum), tj. „*X*“, takže může potvrzovat přijetí datových zpráv zaručeným el. podpisem zasílaných mu na tuto adresu, avšak **poté** požaduje zaslání písemností správnímu orgánu elektronicky na el. adresu, pro kterou však dle poznatků krajského soudu nejen z výše uvedeného dokazování v dané věci, ale i z vlastní předchozí rozhodovací činnosti (věc sp. zn. 52 A 115/2014) **takový certifikát vydán nemá (jedná se o el. adresu: *obecny@zastupce.eu*)**, takže nemůže ani potvrzovat tyto zprávy zaručeným el. podpisem (viz výše uvedená vyjádření certifikačních autorit). Stejně tak P.K. jednal in fraudem legis v řadě dalších obdobných věcí známých podepsanému soudu z jeho rozhodovací činnosti (např. věc řešená pod sp. zn. 61 A 24/2014, kdy též sdělil správním orgánům uvedenou doručovací adresu), anebo např. v jiné věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 73/2014 předkládá až s žalobou jím podepsané „*Čestné prohlášení*“, v němž účelově tvrdí, že v rámci „*experimentu*“ prováděného jím a jeho bratrem v rámci činnosti subjektu Nechcípokutu o.s. prováděli kontrolu činnosti policie a přelepili proto dopravní značky stanovujícími nejvyšší povolenou rychlost v místě měření rychlosti vozidla žalobce v této věci páskou. Účelové jednání jeho bratra J.K. jako zmocněnce žalobců v obdobných věcech takto hodnotil již i NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61).

Jistě není ani náhodou to, že uvedení zmocněnci včetně samotného P.K. zastupují opakovaně v přestupkových řízeních, přičemž ten vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (FLEET Control., s.r.o nabízející toto pojištění na stránkách www.nehcipokutu.cz, kdy J.K. je jejím jednatelem a P.K. „*ředitelem*“). Ostatně i tato společnost sama zastupuje v přestupkových řízeních jako zmocněnec, kdy používá různých postupů in fraudem legis, a to u správních orgánů v celé ČR, když např. odesílá odvolání proti rozhodnutí o přestupku z Libanonu, jak judikoval i Krajský soud v Ostravě ve věci jím řešené pod sp. zn. 18 A 14/2014, v rozsudku ze dne 5.2.2015).

S obstrukčním jednáním P.K. má již i bohaté zkušenosti správní orgán prvního stupně a i žalovaný, jak lze zjistit např. z článku na ww.idnes.cz ze dne 14.7.2013

(http://zpravy.idnes.cz/pokuty-pojisteni-urednici-panama-petr-kocourek-ftd-/krimi.aspx?c=A130712_152955_pardubice-zpravy_mt):

„Muž nabízí pojištění proti pokutám. Úřady ho nahánějí na Kanárech.“ Sám P.K. zde uvádí, že *„hrajeme si i s doručovacími adresami i na Kanárských ostrovech, to je pravda. Je to legitimní součást postupu, děláme to kvůli tomu, že úředníci jsou z toho vyplašení“*, přičemž legitimní postup správních orgánů se zřejmě jmenovaným nezamlouvá. Údajně P.K. prohlásil, že *„Pardubice jsou asi nejvíce zaujatí vůči obviněným z celé republiky“*, tvrdil, že *„disponujeme zkušenými právníky, kteří jsou schopni každý údajný přestupek obhájit. K udělení pokuty tak vůbec nedochází.“* Opak je však pravdou, což lze zjistit i z rozhodovací činnosti podepsaného soudu, kdy žalobci „*pojištění proti pokutám*“ od těchto „*pojišťoven*“ (jedná se nejen o společnost FLEET Control s.r.o., ale i o „*Řešíme pokuty, o.s.*“, dále se např. jedná o „*Motoristickou vzájemnou pojišťovnu*“ atd. přičemž je lze identifikovat i z dokladu o zaplacení soudního poplatku, jak vyplývá z dokladu o zaplacení soudního poplatku za předmětnou žaloby v dané věci, právě subjekt „*Řešíme pokuty, o.s.*“ za žalobkyni uhradila soudní poplatek, srov. čl. 12 soudního spisu), nejsou úspěšní nejen ve správním řízení, ale i když jsou převážně zastupováni advokátem Mgr. Topolem, a přestože se dokonce k soudu v těchto případech dostaví jako obecný zmocněnec již svým jednáním in fraudem legis známý sám P.K., tj. jako např. ve věci řešené podepsaným soudem pod sp. zn. 52 A 58/2014, tak až na výjimky nejsou úspěšní ani v soudním řízení.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že se udáním zmíněné adresy pro doručování P.K. jednalo z **jeho strany a účelové a obstrukční jednání s cílem zmařit účel řízení správního deliktu, tj. potrestání provozovatele zmíněného vozidla, tj. žalobce, a to tím, že se snažil zamezit účinnému doručování písemností správního orgánu s tím, že následně v žalobě bude tvrdit nezákonnost a vady předmětného řízení o správním deliktu, což se i stalo.** Takové jednání není jednáním po právu, když **zneužívání práva nepožívá právní ochrany**, což je obecnou právní zásadou, vlastní celému právnímu řádu z jeho povahy (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/2012, navíc je od 1.1.2014 výslovně zakotvena i v § 8 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Proto krajský soud považuje za zákonný postup správního orgánu, který doručoval písemnosti tomuto zmocněnci prostřednictvím držitele poštovní licence, např. poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí bylo takto doručeno zmocněnci žalobce dne 8.8.2014 (čl. 38 – 40 správního spisu), protože bylo zcela zjevné a jasné, že doručování na jím požadovanou el. adresu by k urychlení řízení nepřispělo, ba právě naopak (vzhledem k osobě P.K. známého svým účelovým a obstrukčním jednáním nejen správním orgánům, ale i soudům), přičemž není pravdou, jak namítl žalobce v žalobě, že mu nebylo doručeno ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, to doručeno bylo, ostatně jinak by ani nepodával proti odvolání (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 13.10.2014 a zároveň i žalobci, a to dne 13.10.2014).

Účastník řízení nese **zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, čj. 8 Afs 55/2008 – 70, nebo usnesení ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 100/2012 – 29).** E-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 7. 2015, čj. 9 As 261/2014 – 44). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto **musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být**

připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu. Účelem možnosti požádat o doručování na elektronickou adresu je přitom urychlení řízení, nikoliv umožnění procesních strategií vytvářejících prostor pro následné uplatňování námitek procesních pochybení. „*Volba zástupce je, stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem (viz výše), odpovědností účastníka řízení; pokud si zvolí zmocněnce, jehož strategií je procesní pasivita a vyhýbání se doručování, nese s takovou strategií spojená rizika.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46).

Ostatně uvedenou argumentaci týkající se závěrů o obstrukčním a účelovém jednání P.K. uvedl soud v obdobné věci (sp. zn. 52 A 65/2014, kdy se jednalo o tutéž žalobkyni a o stejný správní delikt a NSS se s ní ztotožnil, srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46). Žalobce tedy nebyl krácen na svých procesních právech, měl možnost se spisem seznámit a podat odvolání (ostatně toto odvolání bylo podáno), a pokud se se spisem neseznámil, nemůže odpovědnost tohoto zmocněnce za ochranu jeho práv v souvislosti s jeho zastoupením přenášet na správní orgány a domáhat se toho, aby krajský soud ve správním soudnictví jeho účelovým námitkám vyhověl a v podstatě tak „posvětil“ zmíněný účelový a obstrukční postup zmocněnce žalobce P.K. Tento závěr se týká i námitky žalobce o tom, že nebyl vyzván k odstranění vady blanketního odvolání. Jednak žalobce byl zastoupen P.K., který v tomto případě nezastupoval v obdobné věci poprvé, takže určitě je dostatečně seznámen s náležitostmi odvolání a dále navíc vyzván k odstranění vady tohoto odvolání byl (tato výzva byla zaslána dne 29.10.2014 žalobci, ten osobně převzal dne 5.11.2014 tuto výzvu a reagoval na ni opětovným zasláním shodného odvolání, přičemž byla odstraněna pouze vada spočívající v neexistenci podpisu odvolání, ale další vady odstraněny nebyly). Nad rámec svých povinností správní orgán prvního stupně navíc vyzval žalobce ještě další výzvou k odstranění vad podání, na to již vůbec nebylo reagováno. V této souvislosti je nutné poznamenat, že rovněž **podání blanketního odvolání svědčí spíše jen o tom, že žalobce věcné námitky v podstatě neměl a pokud tvrdí, že nebyl vyzván k odstranění vad odvolání, tak to nasvědčuje pouze tomu, že se jedná v tomto případě i součástí účelové procesní strategie, kdy v obdobných věcech, nikoliv náhodou v případech zastupovaných v řízení u soudu Mgr. Topolem, v řízeních o správním deliktu a v jiných řízeních o přestupcích z oblasti silniční dopravy, stále stejní a již i správními orgány a i soudům nechvalně známí zmocněnci, podávají blanketní odvolání, aby pak mohli v žalobách tvrdit, že jim výzvy k odstranění vad nebyly doručeny, když zmocněnci žalobců požadují doručovat písemnosti na el. adresy, tyto v průběhu správního řízení mění, často k nim nemají ani vydán certifikát, na těchto adresách písemnosti nepřebírají a popírají postupy správních orgánů při doručování (srov. celá řada rozsudků krajského soudu, např. sp. zn. 52A 60/2014, 52A 30/2014, 52A 80/2014 a i již obsáhlá judikatura NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17.10.2014, č.j. 4As 171/2014-26), přičemž P.K., jako obecný zmocněnec, vystupuje v těchto případech zastupovaných v soudních řízeních Mgr. Topolem, rovněž zřejmě nikoliv náhodou, jako obecný zmocněnec, v dlouhé řadě takto účelově jednajících zmocněnců žalobců (zmínění zmocněnci P.K., K.S., který v dané věci zastupoval v řízení o přestupku, dále M.V., Ing. M.J. atd.). Navíc, z hlediska právních účinků doručení uvedené výzvy je rozhodující **materiální stránka**, nikoliv formální, tedy jestliže byla tato výzva doručena žalobci, tak s ní byl seznámen a nebyl krácen na svém právu na ni reagovat a doplnit své blanketní odvolání.**

K námitce týkající se porušení práva na **projednání věci při ústním jednání** krajský soud uvádí, že v dané věci se nejedná o řízení podle zákona o přestupcích, ale o řízení ve věci

správního deliktu vedené podle správního řádu, přičemž správní **orgán neměl povinnost realizovat ústní jednání**, neboť takovou povinnost právní řád nestanoví a nelze ji ani dovodit z § 49 odst. 1 správního řádu. Ve spisové dokumentaci byly obsaženy dostatečné listinné důkazy, nebyla dána podmínka nezbytnosti ústního jednání, navíc žalobce neuplatnil ve správních řízeních žádnou věcnou námitku a ani v žalobě neuvedl, co konkrétně hodlal při ústním jednání zpochybnit z hlediska existence jeho odpovědnosti za uvedený správní delikt.

V daném případě bylo přestupkové jednání dostatečně prokázáno a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání, důkazy byly provedeny zákonným způsobem dle § 53 odst. 6 správního řádu (o provedení důkazů listinou se učiní záznam do spisu). Žalobce přitom mohl uplatnit svoje námitky a důkazní návrhy, byl o tom řádně poučen, to však neučinil. Analogii se zákonem o přestupcích nelze dovodit ani z judikatury správních soudů, když v řízení o správním deliktu není vyslovována vina, jedná se o objektivní právní odpovědnost, tedy o odpovědnost za výsledek, nikoliv o postih v důsledku trestního obvinění. **Nekonání jednání není automaticky vadou řízení mající za následek zrušení žalovaného rozhodnutí ani v přestupkovém řízení.** Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře obdobnou otázkou zabýval, a to například v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004 - 60, (dostupném na www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), se dopustil vady řízení. Tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost. Rovněž lze poukázat na rozsudek publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, v němž bylo mj. řečeno, že za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. **Tím spíše není možné nekonání jednání považovat za vadu řízení o správním deliktu**, navíc není možné přehlédnout, že i tato námitka nepochybně je jen **účelová**, když by se žalobci a jeho zástupcům jednalo o skutečnou ochranu jeho práv, tak by jistě podali odvolání s odvolacími důvody a s věcnými námitkami. K tomu navíc krajský soud uvádí, že nepřehlédl skutečnost zahrnující existenci názoru jednoho soudu (Krajského soudu v Ústí nad Labem), v rozsudku ze dne 8.4.2015, č.j. 15 A 10/2012-101, o „nezbytnosti“ nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení o správním deliktu. Tento názor byl předmětem i tímto soudem navržené právní věty do Sbírky rozhodnutí NSS č.9/2015, projednávané v plénu NSS, avšak ta jím nebyla schválena. Podepsaný soud rovněž nepovažuje tento názor za správný a uvádí argumentaci, kterou tuto právní větu „připomínkoval“, a na které setrvává:

Zcela správně je v důvodové zprávě (srov. zejména stranu 198 až 201 důvodové zprávy /viz přílohu; dokument je též dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0> /) k vládnímu návrhu zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dle kterého již – inter alia - nemá být ani v řízení o přestupku obligatorně nařizováno ústní jednání /srov. § 80 vládního návrhu zákona/) zdůrazněno, že „při hodnocení souladu právní úpravy s čl. 6 Úmluvy je nezbytné posuzovat proces jako celek (řízení před správním orgánem včetně soudního přezkumu dané věci), nikoliv jen některou jeho část (například pouze řízení před správním orgánem některého stupně nebo řízení v pořadí správních orgánů s odhlédnutím od soudního přezkumu). Z výše uvedeného vyplývá, že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení. Výše uvedené nelze vyložit tak, že v rámci řízení o přestupku před správním orgánem je možné rezignovat na naplnění kritérií čl. 6 Úmluvy. Na druhou stranu

však není potřebné ani možné dospět k závěru, že v takovém řízení musí být čl. 6 Úmluvy naplněn bezrezbytku. V tomto kontextu je pak nutné zkoumat i otázku obligatorního ústního jednání v řízení o přestupku. Jak je uvedeno výše, správní řízení včetně řízení o přestupku je však ovládáno principem neveřejnosti a písemnosti (na rozdíl od přímosti a ústnosti soudního procesu). Obligatorní ústní jednání by v tomto ohledu představovalo výjimku, která v řadě případů nekoresponduje významu a účelu řízení a mohla by být zneužívána účastníky řízení k obstrukcím. Součástí práva na obhajobu je právo vyjádřit se k obvinění a k podkladům pro rozhodnutí. Toto vyjádření (osobní obhajoba) může mít z povahy věci charakter přímého ústního vystoupení nebo písemného vyjádření. Domníváme se, že žádná z těchto forem není čl. 6 Úmluvy upřednostňována. Z charakteru veřejného a ústního projednání trestního obvinění podle čl. 6 Úmluvy by bylo možné dovozovat, že právo vyjádřit se má rovněž přímou a ústní formu (v řízení před soudem však není vyloučeno ani písemné vyjádření). Pokud však připustíme, že řízení o přestupku může být neveřejné a písemné (viz výše), pak je třeba rovněž připustit omezení práva vyjádřit se na písemnou formu. Přitom lze vycházet z toho, že by bylo paradoxní konstruovat neveřejné písemné řízení za situace, kdy by vyjádření obviněného mělo být zásadně ústní. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že právo obviněného vyjádřit se k obvinění a k podkladům řízení (právo „být slyšen“) nezakládá právo ústně se vyjádřit v rámci jednání před rozhodujícím orgánem. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že **nutnost obligatorního ústního jednání (včetně obligatorního ústního jednání jen na návrh obviněného) nelze dovozovat z práva na obhajobu, neboť toto právo může být v řízení o přestupku s ohledem na jeho charakter vykonáváno i jen písemnou formou. Tím spíše je tedy v souladu s čl. 6 Úmluvy navrhovaná konstrukce, podle které správní orgán nařídí ústní jednání na návrh obviněného, pokud to bude nutné k uplatnění jeho práv (například práva na obhajobu). Obligatorní ústní jednání na návrh obviněného by v podstatě znamenalo nedůvodný a nesystematický zásah do principu neveřejnosti a písemnosti řízení o přestupku, vizte výše, který by v řadě případů nebyl nijak účelný a nevedl k reálně vyššímu standardu ochrany práv obviněného.**

Vládní návrh zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich již byl **projednán Legislativní radou vlády** a dne 16. 7. 2015 byl poslancům rozeslán jako sněmovní tisk [555/0](http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0) (<http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>).

Jelikož, jak soud výše uvedl, z čl. 6 odst. 1 Úmluvy neplyne povinnost správního orgánu konat v řízení o správním deliktu ústní jednání v situaci, kdy má obviněný možnost obrátit se následně na nezávislý soud rozhodující v plné jurisdikci, Krajský soud v Ústí nad Labem v cit. rozsudku formuloval požadavek („...je nezbytné, aby správní orgán...nařídil ústní jednání“), pro který nelze nalézt v právním řádu oporu, tedy de facto se pokusil přetvořit § 49 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí obecného soudu však nemá sílu (moc) zákona, nemůže zákon rušit, měnit či dodatečně – nad rámec zákona - stanovit podmínky, za nichž může orgán veřejné moci realizovat svou pravomoc či kompetenci. Pokud by tak přesto učinil, nahrazoval by zákonodárnou činnost a porušoval tak princip dělby moci. Jak výstižně konstatoval Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 4.12.2002, sp. zn. IV. ÚS 463/02, „obecné soudy jsou při své činnosti povinny postupovat v souladu se zákonem a kromě oprávnění plynoucího z Ústavy ČR jim zásadně nepřísluší provádět výklad zákonů, který není interpretací secundum et intra legem. **Tudíž jim ani není ex constitutione či jinak dána pravomoc zákony (namísto zákonodárce) přetvářet, byť by i konkrétní okolnosti té které věci takový „výklad“ v rovině požadavků ekvity odůvodňovaly či mohly ze subjektivního pohledu odůvodňovat.**“ Obdobně v odůvodnění usnesení ze dne

14.1.2004, sp. zn. III. ÚS 188, Ústavní soud konstatoval, že „výklad právních norem činěný orgány veřejné moci se totiž musí nepochybně pohybovat *secundum et intra legem*. Dotvářet dané ustanovení interpretací nad rámec jeho mezí bez dalšího přísluší toliko svrchovanému zákonodárci, když se sluší dodat, že opačný přístup je s principy právního státu a klasickou dělbou moci neslučitelný.“ **Interpretací nelze měnit význam a obsah právní normy nebo tuto nepřipustně korigovat** (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 3188/08).

Obligaturní nařizování ústního jednání postrádá zcela smysl zejména v případech, kdy je správní delikt řádně zdokumentován a správní orgán může při svém rozhodování vyjít pouze z listin založených ve správním spise, s nimiž lze obviněného seznámit způsobem předvídaným § 36 odst. 3 správního řádu.^[1] Za těchto okolností by bylo formální čtení listin při ústním jednání nadbytečné a nevhodné. Jde typicky o řízení o správních deliktech provozovatelů vozidel dle ust. **§ 125f a násl. zák. č. 361/2000 Sb.** V těchto případech ostatně provozovatelé vozidel zásadně na ústním jednání netrvají (opak je výjimkou), k obvinění se vyjadřují písemně.

Povinnost nařizovat ve všech případech (bez výjimky) ústní jednání by navíc celé řízení prodloužilo, prodražilo (jedná se o tisíce případů ročně) a výrazně by se omezila vymahatelnost práva (lze očekávat procesní obstrukce /obdobně jako dosud v řízení o přestupcích/).

Pokud bychom akceptovali tezi Krajského soudu v Ústí nad Labem, že v řízení o správním deliktu je vždy (bezvýjimečně) nutné nařídit ústní jednání (tedy i v případě, kdy by na jeho nařízení obviněný netrval), nebylo by zřejmě možno využít ani institutu zkrácených (rozkazních /příkazních/) řízení, ačkoliv v řízeních o obviněných trestní povahy (ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy) se tento institut běžně užívá (srov. § 314e až 314g trestního řádu, § 150 správního řádu, § 87 zákona o přestupcích).

V neposlední řadě je nutné uvést, že **NSS v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46 dospěl k závěru v obdobné věci** (dokonce stejná žalobkyně, stejný správní delikt, zřejmě si žalobkyně myslí, že za chybné parkování je nepostižitelná), že **nařízení jednání nebylo nezbytné. Z tohoto precizně odůvodněného rozhodnutí je třeba citovat tento výstižný a argumentačně skvělý a nevyvratitelný závěr:**

„Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou

^[1] Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí. Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „*listin*“ podle odst. 1 tohoto ustanovení. Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamená z hlediska listiny samotné žádnou „*přidanou hodnotu*“ (srov. Vedral J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012, str. 536 – 537, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 - 25).

úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21.2.1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46, bod 22).

Nemohla obstát ani námitka nicotnosti žalovaného rozhodnutí, když toto bylo podepsáno vedoucím odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Pardubického kraje, tedy vedoucím toho odboru, který je i označen v záhlaví žalovaného rozhodnutí, přičemž krajský soud nemá pochybnosti o tom, že tento vedoucí je i oprávněn k takovému jednání i dle vnitřních předpisů žalovaného, ostatně zástupce žalobce neuvedl žádnou skutečnost či důkaz, že by toto oprávnění vedoucího tohoto odboru zpochybnil, ostatně i kdyby tomu tak nebylo, jednalo by se vadu nemající za následek neexistenci, tj. nicotnost rozhodnutí. Jedná se jen o účelovou námitku.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. listopadu 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová